

НАЙ-СКЖПО ОТЪ ВСИЧКО.

Слѣдъ славно и дълго царуване царь Давидъ умрѣлъ. Синъ му Соломонъ се много угрижилъ и замислилъ:

— Баща ми живѣ доста дългъ животъ, достигна дълбоки старини и умрѣ. Богъ да го прости! Така трѣбваше да бжде. Рано или късно всички ще умрѣмъ и ще идемъ въ вѣчността, затова не ми е толкова жалъ за моя добъръ татко; мжно ми е че той ми остави да управлявамъ обширно царство съ всѣкакви хора—наши врагове. А такова царство мжно се управлява!...

Така мислилъ Соломонъ и не можалъ да спи отъ вълнения и мжки.

Въ това врѣме му се се явилъ Господъ и му казалъ:

— Соломоне, сине Давидовъ искай отъ мене, каквото желаешъ и ще ти дамъ!...

— О, прѣдобри мой създателю, рѣкълъ Соломонъ, нищо друго не искамъ, — дай ми само умъ и разумъ, който на всѣки мигъ ми е потрѣбенъ, за да управлявамъ справедливо и достойно. И ако само това ми дадешъ, ще те славя, до като съмъ живъ!

Господъ му отговорилъ:

— Добри Соломоне, понеже ти ни не поиска ни богатство, ни слава, ни честитъ и дългъ животъ, азъ ти давамъ умъ и разумъ. А като имашъ разумъ, ти ще знаешъ, какъ да живѣешъ, ще царувашъ славно, ще бждешъ, и богатъ, и честитъ, и дълговѣченъ.

Соломонъ се слави и днесъ като най-мждъръ царъ въ старо врѣме и е нарѣченъ „прѣмждри Соломонъ.“

